

Παρά μυσί ἐστί χάρις

Με βάση τον μύθο του Αισώπου Λέων και μῦς ἀντενεργέτης

Ἦταν κάποτε μια εποχή...
Δηλαδή, ἦν γάρ ποτε χρόνος...

Κοιμάται ένα λιοντάρι
πάνω σ' ένα λιθάρι,
κι ένα ποντίκι πάει
στη ράχη του περνάει.
Ξαφνιάζεται, το αρπάζει
τα δόντια του ετοιμάζει.

Παρακαλεί και λέει:
«Λιοντάρι μου καλό,
ἀφησέ με να φύγω,
αχ σε παρακαλώ!
Σωθεις ἐγώ, ωστόσο,
χάριτας ἀποδώσω!»

Καταγελάσας τότε,
«Μα να με σώσεις πότε;»
εσκέφτηκεν ο λέων,
μα ἔπραξε το δέον:
τον ἀφησε να φύγει
τον χάρο να ξεφύγει.

Μετά από λίγες μέρες
πίσω από κάτι φτέρες,
παγίδα του ετοιμάσαν,
οι κυνηγοί τον πιάσαν.
Εστέναζεν ο λέων
μόνος ἦτανε πλέον.

Σύνθεση, σίχοι, πνευστά:

Ιωάννης Πάρπας

Σίχοι, κιθάρα:

Ματίνα Θεοδούλου

Πιάνο:

Γιώργος Ζλάτεβ

Κιθάρα:

Χριστοδούλα Θεοδότη

Φωνή:

Μαρία Κιτέος

Γυμνάσιο Αγίου Ιωάννου του
Χρυσοστόμου, Τμήμα Α4

Υπεύθυνες εκπαιδευτικοί:

**Σύλβια Νικολάου,
Φιλολόγος**

**Ελένη Χριστοδουλίδου,
Καθηγήτρια Μουσικής**

Κατηγορία Δ': Τραγούδι

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

*Κάλω ἐδέθη δένδρω
σ' ενός δάσους το κέντρο.
Ο ποντικός μαθαίνει,
στον λιόντα μας πηγαίνει
και με πείσμα μέγαλον
περιέτρωγε τὸν κάλων.*

Το νόημα να πάρεις:
Παρά μῦσι ἔστι χάρις.
Ενώ οι καιροί αλλάζουν
κι οι δυνατοί τρομάζουν,
οι ασθενέστεροί τους
τούς σώζουν τη ζωή τους.

